

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 50771-08-10 סטרוצ'קוב נ' שירביט חברה לביטוח בע"מ

בפני כב' השופטת יעל הניג

תובעים ואדים סטרוצ'קוב ע"י עו"ד יצחק אברהם

נגד

נתבעים שירביט חברה לביטוח בע"מ ע"י עו"ד דני כהן

חקיקה שאוזכרה:

[חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975](#)
[פקודת הראיות \[נוסח חדש\], תשל"א-1971: סע' 54](#)

פסק דין

תביעה לפיצוי לפי [חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים](#), התשל"ה – 1975 [להלן - "החוק"].

המחלוקת על החבות ועל הנזק.

רקע

1. התובע, יליד 4.5.69, עלה ארצה מאוזבקיסטן בשנת 1993 ובעת הרלוונטית עבד כנהג ברכב הסעות של חברת "בון תור". הרכב בוטח בביטוח חובה אצל הנתבעת. התובע חי עם בת זוגו סילביה ועם בתה חני.

2. ביום א', ה - 9.5.10 נרשמה בתיק קופת החולים שלו שיחה טלפונית עימו ולפיה "סיבת הפניה **אתמול נפל במדרגות**, הופיעו כאבים ונפיחות בקרסול, לא יכול לדרוך על הרגל קיבל המלצה לפנות למיון".

3. בהמשך אותו יום, 9.5.10 בשעה 10.19 התקבל התובע בחדר מיון של בית חולים אסף הרופא. נרשמה סיבת הפניה : **לדבריו ביום ששי בערב החליק בחדר המדרגות** והרגיש שסובב את הקרסול. כאבים קבועים לא נרגעים במנוחה".

4. ביום 14.5.10 פנה התובע לקופת החולים. הביקור הוגדר כ"**תאונת בית**". וסיבת הפניה, שוב, "ב 9/5/10 **נפל במדרגות**, נחבל בקרסול שמאלי, היה מאושפז במחלקה אורטופדית, בצילומים שבר בקרסול בימלאולרי, יוזמן לניתוח אלקטיבי ב 16/5/2010". [התובע אכן נותח לקיבוע עם פלטה וברגים].

5. והנה ביום 20.6.10 הגיש התובע למל"ל תביעה לתשלום דמי פגיעה בעבודה והודעה על פגיעה בעבודה מיום 7.5.10 [בל/211] ושם מסר לראשונה, בפרק תאור הפגיעה : "**יצא מהאוטו נתקל במדרכה ונפל**". בהמשך, במקום המיועד לפירוט שמות העדים לתאונה סומן X ברובריקה של "**לא נכחו עדים**". התובע העיד כי הטופס מולא בכתב יד על ידי "הבת" והוא חתם עליו. ועוד העיד כי הוא אינו יודע לקרוא עברית ואילו הבת אינה יודעת רוסית, כך שהוא אינו מבין את הסבריה.

7. המל"ל הכיר בתאונה כתאונת עבודה, שילם לתובע דמי פגיעה עבור 3 חודשים ולאחר מכן, לרבות בוועדת עררים, הכיר בנכות אורטופדית לאחר שבר בקרסול בשיעור של 10% וכן בנכות בגין צלקת בשיעור של 5%.

המחלוקות

6. אין מחלוקת כי אם אכן אירעה התאונה בעת ירידת התובע מהרכב, מדובר בשימוש מוכר ובהתקיימות יתר התנאים להגדרתה כ"תאונת דרכים" על פי החוק. המחלוקת המרכזית הינה עובדתית ונעוצה בנסיבות התאונה:

לטענת התובע נפגע ביום ששי, ה – 7.5.10, בצהריים, **עת ירד מרכבו**, לצד מדרכה משופעת, סובב את קרסולו השמאלי וכך נגרם נזקו. לטענתו ראו אותו זוגתו סילבי ובתה חני, מעברו השני של הכביש. הן לא ראו את עצם הנפילה, שכן הרכב הסתיר זאת, אך ראו אותו פותח את דלת הרכב ויורד ממנו. רק כאשר חצו את הכביש והגיעו מסביב, לצידו השני של הרכב, מצאו אותו חבול וכואב על הארץ. אם כך מדובר בעדות ראייה לחלק מההתרחשות.

לטענת הנתבעת לא הוכיח התובע כי אכן נחבל ברדתו מהרכב, אלא יש הוכחות לכך כי נחבל בנסיבות שונות וללא כל זיקה לרכב. לטענתה **נפל במדרגות הבית**, על כן אין מדובר ב"תאונת דרכים", לא חל החוק ולא קמה חבות שלה לפצותו. ועוד טוענת היא כי התובע שינה את טעמו לגבי מועד התאונה [מסר בקופת חולים ביום א' כי התאונה אירעה "אתמול", לאחר מכן מסר בבית חולים כי אירעה ביום ששי. הוא גם שינה את טעמו לגבי נוכחות עדות ראייה לתאונה [בבל/211 מסר כי לא היו עדים, לאחר מכן מסר כי היו שתי עדות].

7. קיימות מחלוקות לגבי היקף הנזק. אדון בהן לפי הצורך וככל שאקבע חבות.

הראיות

8. מטעם התובע העידו הוא עצמו ובת זוגו סילבי. בתה של סילבי, חני, הגישה תצהיר אך לא התייצבה להעיד ותצהירה הוצא מן התיק. התובע צירף מוצגים שונים.

9. הנתבעת הסתפקה בהגשת תיק מוצגים.

דיון

שאלת החבות

10. הן עדות התובע והן עדות סילבי כפופות להחמרות **בסעיף 54** [2] **לפקודת הראיות** **נוסח חדש** [תשל"א – 1971]. לא רחשתי לשתי העדויות אותו אמון מלא ומושלם המאפשר לבסס

על פיהן, ככאלה, ממצאים [ע"א 231/72, עזבון אלמליח נ' זוטא, פד"י כז [1] 679, 681, רע"א 33/07, רושקנסקי נ' תעבורה מיכל מלט בע"מ, פורסם בנבו ועוד].

11. התובע מסר בעת פנייתו לטיפולים רפואיים ובהזדמנות הראשונה כי נפל והחליק ממדרגות. בבית החולים נרשם מפיו כי המדרגות היו בחדר מדרגות. נכון שהצוות הרפואי עמוס ולא תמיד מדייק ברישומים של חולים המתקבלים לחדר מיון, אך גרסת המדרגות, ללא כל אזכור של רכב או ירידה מרכב, הובאה כבר בשיחה טלפונית עם קופת חולים באותו בוקר יום א'.

12. לדברי התובע בקופת החולים לא שאלו אותו דבר. הוא דיבר עם הפקידה בטלפון, מרכב שהביאו אל המקום על מנת לשלם ולקבל הפנייה למיון והפקידה יצאה אליו, אל הרכב [עמ' 9 למטה]. אין בכך הסבר לציון המפורש בסיבת הפנייה "אתמול נפל במדרגות".

13. לדברי התובע כשהתקבל במיון שאלה אותו הפקידה מה קרה והוא השיב לה: "נפלת [י] ממדרגה של אוטו" [עמ' 10 למטה]. כלומר, לשיטתו, לא הבינה אותו הפקידה. התובע מדגיש כי המילה "מדרגה" אכן מופיעה בתעודת חדר מיון והיא אכן נאמרה מפיו. משמע – מדרגה הייתה נתון משמעותי בתרחיש הנפילה של התובע. אך התובע סותר עצמו כאשר הוא מעיד כי "אני לא צריך בכלל מדרגות. שמתי את הרגל ישר על המדרכה" [עמ' 11, ש' 14].

14. אם כך בסופו של דבר, אין לתובע הסבר מניין הגיע עניין המדרגות לכל אותם רישומים רפואיים בזמן אמת. המסקנה המתבקשת הינה כי הגיעו מפיו שלו. מה שלא הגיע ממנו אז, ויצא כגרסה כבושה רק בעת הגשת התביעה לדמי פגיעה למל"ל, הוא חבלת הקרסול עקב ותוך כדי ירידה מרכב.

15. התובע הסתבך בתיאור מנגנון החבלה בעת רדתו כביכול מהרכב [עמ' 11, ש' 15 – 25]. וזה תיאורו של התובע [לפי צילום בו מופיע רכב אחר אך באותה חנייה נטענת, נ/3]: הוא ירד מרכבו, הניח את רגלו השמאלית על מדרכה ואז היא התעקמה אל צידה החיצוני השמאלי. ב"כ הנתבעת עימת אותו עם צורת המדרכה ולפיה הרגל יכולה להתעקם רק ימינה

ולא כפי שנטען על ידו. התובע הסכים לכך אך מיד העלה הסבר חדש: "אתה צודק אם אתה יורד קדימה אבל אם אתה יורד אחורה, זה אוטו גבוה, לא פרייבט. אתה יורד אחורה ואז רגל שמאל היא לא ישרה ואז בעצם בצד השמאלי שלה, אתה שם את הרגל על המדרכה, אתה לא רוצה לשמוע".

16. התובע לא זימן את חני, שלדבריו [בגרסה מאוחרת] הייתה עדה ביחד עם סילבי אמה, לחלק מהתרחשות התאונה. תצהירה של חני הוצא מן התיק אך התובע לא מסר הסבר מדוע לא התייצבה.

17. סילבי אכן העידה וחזרה בעדותה על גרסתה לפיה היא וחני ראו את התובע פותח את הדלת [של הרכב] ונעלם ואז כשהתקרבו ראו אותו תופס את הרגל ובוכה כמו תינוק "הוא אמר שהוא חושב ששבר את הרגל" [עמ' 17, ש' 7 ושרטוטה נ/5].

18. ואולם לא שוכנעתי כי אכן סילבי וחני היו במקום: חני היא זו שמילאה את הטופס לדמי פגיעה במל"ל והיא זו שסימנה כי לא היו עדים לתאונה [עמ' 8, ש' 19 – 23]. לדברי התובע חני רק בת 17 ואין לצפות ממנה לדעת, אבל הוא משיב לשאלה קודמת כי חני מילאה את הטופס לפי מה שהוא אמר. לימים, בתשובה 54 לשאלון מסר התובע כי רק סילבי ראתה את התאונה. ואילו בעת הכנת התצהירים למשפט כתבו התובע וסילבי כי גם חני ראתה את התאונה. ובנוסף העיד התובע כי כאשר הגיעו למשרד עורך הדין: "באנו, ישבנו, סיפרנו את הסיפור יחד" [עמ' 7, ש' 14].

19. כל התהיות, הסתירות, שינויי הגרסאות בעניינים מהותיים לתרחיש בסיסי של התאונה, אינם מאפשרים לבסס ממצאים על עדויות התובע וסילביה. על כן, לא עמד התובע בנטל להוכיח כי אכן שבר את קרסולו כאשר ירד מנסיעה ברכבו. מכאן, כי לא הוכיח תאונת דרכים ודין התביעה נגד הנתבעת – המבטחת, להידחות.

20. לאור ממצאים אלו, איני נדרשת לדון בשאלת הנזק.

סוף דבר

התביעה נדחית.

התובע יישא בהוצאות הנתבעת ובשכ"ט עו"ד בסכום כולל של 8,000 ₪. הסכום נושא הפרשי הצמדה למדד וריבית כחוק מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"ג סיון תשע"ב, 13 יוני 2012, בהעדר הצדדים.

יעל הניג 54678313/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן